

« zurück blättern vor »

KLAP subst. m., ind., ab 1775; ‘imitiertes Aufprall- oder Klopfgeräusch’ – ‘wyrzaz naśladowujący odgłos wydawany przy uderzeniu czegoś, stukaniu czymś’: 1765–1784 Mon.67 723, L *Ja go za piersi hap; a on o ziemię klap!* ◦ 1884 Gomul.Obraz 85, DOR *Klap! Klap! – i plecy niezręcznej dziewczyny odczuwają boleśnie ciężką łapę pani Pudło.* ◦ (1898) 1948–1951 Orzesz.Iskry 120, DOR *Obuwie płytke i znoszone co chwila uderza o podłogę ze śmiesznym odgłosem: klap! klap!* ◦ (1934) 1948 Goj.Ziemie 8, DOR *Elżbieta opuszcza głowę i drepce w głąb kościoła. Jej kroki czynią głośne i krótkie klap, klap, klap.* ◦ 1951 Świerszcz. 9, DOR *Klap! dobiegło spóźnione echo uderzenia nart o ubity śnieg skoczni.* – (SŁA), L, SWIL (naśl.), SW (dźwn.), LSP (dźwn.), DOR. ◊ **Etym:** nhd. *klapp* int., ‘Bezeichnung für einen kurzen stumpfen Schall eines auffallenden Gegenstands’, GRI. ◊ **Konk:** *klask* subst. m., bel. seit Ende 15.Jh., STP, zuerst geb. MAČZ.

« zurück blättern vor »